

ת"פ 47274/06/13 - מדינת ישראל - נגד מ ז

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 47274-06-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' ז
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: המאשימה - מדינת ישראל - באמצעות
משטרת ישראל תביעות- רמלה
ע"י עוה"ד מאור לונדנר
נגד
הנאשם - מ ז
ע"י עוה"ד שפיק דרבאשי

הכרעת דין

א. כתב האישום

1. הנאשם והגברת ו ז (להלן: ו) הינם בני זוג נשואים ומתגוררים בבית בתחומי העיר לוד (להלן: **הבית**). נ ז (להלן: נ) ו ז (להלן: א) הינן בנותיהן של בני הזוג. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום הכולל חמישה אישומים.

2. באישום הראשון מיוחסות לנאשם ביצוען של העבירות הבאות: תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז- 1977 (להלן: **חוק העונשין**), ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום הראשון, בתאריך 18.6.2013, בשעה 08:55 או בסמוך לכך, בבית, לאחר ויכוח שנתגלע בין הנאשם לנ, במהלכו לא איפשר לה להכין תה, הנאשם החל לגדף אותה. בהמשך, תקף אותה שלא כדין, בכך שאחז בגרונה וחנק אותה. בעת שניסתה נ להשתחרר מאחיזתו, ניסה הנאשם להכותה באמצעות אחת מידיו. בהמשך למתואר, הצליחה נ להשתחרר מאחיזת הנאשם, וזאת בעזרתם של ו וא, או אז, תקף הנאשם את נ שלא כדין, בכך שתפס אותה בידה וטרק את אחת מדלתות הבית על ידה. כתוצאה מהמתואר, נגרמה לנ חבלה בדמות שטף דם אדום בשורש כף יד ימין. כמו כן, באותן הנסיבות, לחץ הנאשם על גופה של נ, ואף איים עליה באומרו שישלח שני בחורים שירצחו אותה ושיביא נשק וירצחו את שלוש בנותיו.

3. באישום השני מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השני, כחודשיים עד שנה עובר לאישום הראשון, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בבית,

תקף הנאשם את א שלא כדין וללא הסכמתה, בכך שתפס אותה בגרונה וחנק אותה.

4. באישום השלישי מיוחסת לנאשם עבירה של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השלישי, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, אך ביום שבת כחודשיים עובר לאישום הראשון, בבית, איים הנאשם על נ באומרו לה שיביא נשק וישים לה אותו בראש וזאת במטרה להפחידה או להקניטה.

5. באישום הרביעי מיוחסת לנאשם עבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום הרביעי, ביום 18.6.2013 עת שנחקר הנאשם בתחנת המשטרה בעיר לוד, שלח מסרון בשפה הערבית לבן שלו בשם מ ולבתו ח "להוריד את התלונה".

6. באישום החמישי מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. לפי עובדות האישום החמישי, בתאריך 5.6.12, בבית, על רקע עימות מילולי בין הנאשם לו, דרש הנאשם מו כי תצא מהבית. בנסיבות אלו, קילל הנאשם את ו ותקף אותה שלא כדין וללא הסכמתה בכך שאחז בחולצתה ודחף אותה בחוזקה אל מחוץ לבית.

7. הנאשם כפר בכל המיוחס לו בכתב האישום. בטרם שאדון בתשתית הראייתית הרלבנטית לכל אישום בנפרד, אעמוד תחילה על אי רצון של שלוש העדות המרכזיות (נ, ו וא) להעיד במשפט.

ב. הערות מקדימות לגבי אי רצון של המתלוננות להעיד

8. מהעדויות שהוצגו בפניי ומהתנהגותן של נ, ו ואבמהלך המשפט, עולה המסקנה שהופעלו לחצים על כל אחת מהן מטעם גורמים בלתי ידועים לנסות להניא אותן מלהעיד במשטרה ובבית המשפט. שלושתן מסרו תלונה סדורה בתחנת המשטרה ולאחר מכן ביקשו "לבטלה", נמנעו מספר פעמים מלהתייצב בבית משפט ועם התייצבותן כולן הוכרזו כעדות עיונות בשל סירובן להעיד. אעמוד להלן על האופן שבו לחצים מעין אלה השפיעו על נ, ו וא לנסות להימנע מלהעיד במשפט.

1.1 לגבי נ

9. נ מסרה את הודעתה הראשונה במשטרה ביום 18.6.13 בשעה 09:30 (ת/11) ואשר נוגעת לאירועים המתוארים באישום הראשון ובאישום השלישי. כבר ביום 19.6.13 בשעה 00:24 הגיעה בשנית למשטרה ומסרה את הדברים הבאים (ת/15, ש' 1-7):

"אני הגשתי תלונה על אבא שלי והוא עצור. אני באה עכשיו כדי לבטל את התלונה כי המשפחה של אבא שלי רוצים לקחת אותו לבית שלו והוא לא יתקרב אלינו לבית, מה שאמרתי במשטרה זאת אמת, פשוט אבא שלי הוא אדם מבוגר ומשפחה שלו לוקחים עליו אחריות.

ש. האם מישהו השפיע עליך לבטל את התלונה?

ת. **המשפחה של אבא שלי ביקשו ממני ומאמא שלי לבטל את התלונה** והם יקחו עליו אחריות, בעיר רמלה".

ש. מי דיבר איתכם?

ת. **"משפחה של אבא שלי אני לא רוצה להגיד אני לא רוצה סכסוך איתם."**

(ההדגשה לא במקור)

10. בנוסף, ביום 19.6.13 בשעה 10:35 (ת/ש' 2-7) מסרה במשטרה את הדברים הבאים:

"ש. נ , אתמול הגעת לבטל את התלונה, מדוע?

ת. כי אני רוצה לתת לו עוד הזדמנות אחרונה שלא ידבר איתי ולא יתקרב אליי.

ש. **מי ביקש ממך לבטל את התלונה?**

ת. **אמא שלי אמרה לי לבוא לתחנה אמרה לי תני לו עוד הזדמנות.**

ש. כל מה שסיפרת אתמול לגביי התקיפות והאיומים אמת?

ת. בטח."

(ההדגשה לא במקור)

11. יתר על כן, היה קושי משמעותי להבטחת התייצבותה של נ בבית המשפט לשמיעת עדותה. נ לא התייצבה לכל מועדי ההוכחות שלהלן: 26.5.14 , 28.5.14 , 23.12.14 , 24.12.14 , 12.10.15 , 8.2.16 ו-19.4.16. בעקבות זאת, הוצאו כנגדה צווי הבאה. כמו כן, היה גם קושי באיתורה על ידי המשטרה שהגיעה לבית מספר פעמים ולא מצאה אותה והיה חשש אצל המשטרה שמא עזבה את העיר לוד ועברה להתגורר בעיר רהט על מנת למנוע את איתורה על ידי המשטרה (ראו פרוט' מיום 24.12.14 וכן גם מזכר של השוטר יניב סאסי מיום 23.12.14, ת/10).

12. בסופו של יום, נ אותרה על ידי המשטרה והובאה בפניי ביום 24.5.16 מכוח צו הבאה וקבעתי שאין מקום להורות על שחרורה ושיש להותירה עצורה עד לשמיעת עדותה וקבעתי דיון דחוף באותו היום בשעה 15:00 לשמיעת עדותה. כמו כן, בעת שהעידה אמרה במפורש "אני לא רוצה להעיד".

2.ב. לגבי

13. ו הגישה את תלונתה הראשונה כנגד המשטרה במשטרה ביום 9.6.12, בנוגע לאירוע נשוא האישום החמישי (ת/18). ביום שלמחרת, 10.6.12 בשעה 20:10 הגיעה לתחנת המשטרה בלוד ומסרה את הדברים הבאים (ת/19 ש' 4-10) :

"אתמול הגשתי תלונה נגד בעלי והיום אני רוצה לבטל את התלונה.

ש. מדוע את רוצה לבטל את התלונה?

ת. הילדים התערבו ועשו שלום בינו.

ש. האם כל מה שאמרת בתלונה אתמול היה נכון?

ת. כן

ש. האם מישהו הכריח או איים עליך להתלונן?

ת. לא, באתי מרצוני."

(ההדגשה לא במקור)

14. יתר על כן ביום 18.6.13 בשעה 11:33 הגיעה לתחנת המשטרה בלוד על מנת להתלונן כנגד הנאשם בגין האירוע נשוא האישום הראשון (ת/20). ביום שלמחרת 19.6.13 בשעה 00:39 הגיעה בשנית לתחנת המשטרה ומסרה את הדברים הבאים (ת/21, ש' 1-12) :

"ראיתי את הנ"ל לפני ורשמתי את הודעתו כדלקמן:

העדות תורגמה מערבית לעברית ע"י הבן א. אני באתי היום למשטרה כי אני רוצה להוריד תלונה, אבל שלא יחזור לבית שילך למשפחה שלו לרמלה, אם יראה את הבת שלו ברחוב שיחתום שלא ידבר או יתקרב אליה. אני רוצה שלא יהיו בעיות לבת שלי נ ולא לאואני גם לא רוצה שיהיו בעיות רק תזהירו אותי, שלא יתקרב לבית ולא לשכונה, אם הוא רוצה לקחת דברים אז שמשפחה שלו יבואו לקחת.

ש. למה את רוצה לבטל את התלונה?

ת. אני רוצה שקט נפשי **ולא רוצה בעיות בהמשך**, רוצים לחיות בראש שקט.

ש. מה שאמרת בעדות הקודמות הכל אמת?

ת. הכל אמת אבל לא רוצה שמשטרה תמשיך אלא שרק ילך מהבית

ש. **האם מישהו פנה אליך או ביקש לבטל את התלונה?**

ת. **המשפחה של בעלי אני לא מוכנה להגיד שמות כי אני לא רוצה סכסוך במשפחה**, הם התחייבו לקחת את בעלי לבית שלהם ברמלה ולא לבוא לבית שלי בכלל."

(ההדגשה לא במקור)

15. בנוסף, ביום 23.6.13 השוטר אולג דורפמן רשם מזכר (ת/7) ובו נרשמו הדברים הבאים:

"בתאריך 23.6.13 התקשרתי למתלוננת בתיק 243580/12 [האירוע נשוא האישום החמישי - ה.א.ש.] וביקשתי דרך הבן שלה מכוון שהיא דוברת רק ערבית וביקשתי דרך הבן שלה שהיא תגיע לתחנה. האישה מסרה כי בעקבות התלונה האחרונה [האירוע נשוא האישום הראשון - ה.א.ש.], **המשפחה של החשוד כועסים והאישה לא מוכנה יותר להגיע לתחנת המשטרה כדי לא להסלים את המצב בין המשפחות. ביקשתי שוב אך האישה סירבה.**"

(ההדגשה לא במקור)

16. בהמשך, ו לא התייצבה לכל מועדי ההוכחות שלהלן: 26.5.14, 28.5.14, 23.12.14, 24.12.14, 12.10.15, 8.2.16 ו-19.4.16. בעקבות כך הוצאו כנגדה צווי הבאה. כמו כן, כמו נ, גם ו לא אותרה על ידי המשטרה, והיה חשש שעזבה את ביתה בלוד על מנת להקשות על המשטרה להגיע אליה (ראו מזכרו של השוטר יניב סאסי, מיום 23.12.14, ת/10). ביום 11.3.15 ו הובאה בפני מכוח צו הבאה ובדיון נכח בנה, א ז (להלן: **א**), ואמר את הדברים הבאים בנוגע לנ ו-ו (פרוט' מיום 11.3.15, עמ' 31 ש' 16 - 17):

"**הם פחדו לבוא להעיד על מנת שלא יהיו להם בעיות בהמשך עם המשפחה, שחלילה הם לא יפגעו בהם בגלל שהעידו עליהם.**"

(ההדגשה לא במקור)

17. יש לציין כי ו אכן התייצבה לדין שלאחריו ביום 12.4.15, אך עדותה לא נשמעה מסיבות שאינן קשורות בה. בהמשך, ו זומנה למועדי הוכחות מאוחרים יותר אך לא התייצבה לאף אחד מהם והוצאו כנגדה צווי הבאה בכל פעם מחדש. ביום 22.2.16 היא הובאה בפני מכוח צו הבאה שניתן כנגדה וצינה "אני לא רוצה להעיד" (פרוט' מיום 22.6.16 עמ' 39 ש' 16). לפני משורת הדין, הורתי על שחרורה בתנאים תוך שנמסר לה שהדין הבא נקבע ליום 19.4.16. דא עקא, גם לדין זה לא התייצבה וניתן כנגדה צו הבאה חדש ולאחר ביצועו הובאה בפני ביום 1.6.16. לאור מצבה הרפואי כפי שפורט בפרוטוקול הורתי על שחרורה עם הוראה להתייצב לשמיעת עדותה ביום 6.6.16. במועד זה אכן התייצבה תוך שהיא מבהירה "אני לא רוצה להעיד".

3.ב. לגבי א

18. א הגישה את תלונתה במשטרה כנגד הנאשם לגבי האירוע באישום הראשון ולגבי האירוע באישום השני ביום 18.6.13 בשעה 11:34 (ת/8). ביום שלמחרת, 19.6.13 בשעה 11:05, הגיעה לתחנת המשטרה בלוד וביקשה "לבטל את התלונה" (ת/9 ש' 5). כמו כן, הוסיפה שכל מה שנאמר בהודעתה הקודמת (ת/8) הוא "אמת ונכון" (ת/9 ש' 14). בעדותה בבית המשפט גם היא אמרה "אני לא רוצה להעיד".

ג. האישום הראשון

19. על פי האישום הראשון, נ היא המותקפת ובעוד שו וא הן עדות ראייה ישירות לאותו אירוע. שלושתן מסרו אמרות מפלילות במשטרה כנגד הנאשם, שאעמוד עליהן בהמשך, ושלושתן הביעו חוסר נכונות להעיד במשפט ואף הוכרזו כעדות עוינות ואמרותיהן הוגשו לפי סעיף 10א לפקודת הראיות (נוסח חדש) תשל"א - 1971 (להלן: **פקודת הראיות**).

20. אעמוד תחילה על תוכן אמרות החוץ של נ, בהיותה הקורבן הישיר של עבירת האלימות נשוא האישום הראשון. לאחר מכן אביא את גרסת הנאשם לאותו אירוע ואבהיר מדוע הנני מעדיף את אמרות החוץ של נ על פני עדותה בבית המשפט ועל פני גרסת הנאשם.

1.ג. תוכן אמרות החוץ של נ

21. מנ נגבו שבע הודעות (ת/11, ת/12, ת/13, ת/14, ת/15, ת/16, ת/17). ארבע ההודעות הראשונות נגבו ממנה באותו היום 18.6.13: ההודעה הראשונה החלה גבייתה בשעה 09:30 והסתיימה גבייתה בשעה 09:56; ההודעה השנייה החלה גבייתה בשעה 10:12 והסתיימה גבייתה בשעה 10:14; ההודעה

השלישית החלה גבייתה בשעה 10:31 והסתיימה גבייתה בשעה 11:04; ההודעה הרביעית החלה גבייתה בשעה 12:10, אך לא צוין בה שעת סיום גבייתה. שלוש ההודעות הראשונות נגבו על ידי אותה חוקרת, כדן שלזינגר (להלן: **כדן**) ובעוד שההודעה הרביעית נגבתה על ידי החוקר ירון כהן (להלן: **ירון**).

22. ההודעה החמישית נגבתה על ידי אולג דורפמן (להלן: **אולג**) ביום 19.6.13 בשעה 00:24. ההודעה השישית נגבתה ביום 19.6.13 על ידי ירון וההודעה השביעית נגבתה ביום 20.6.13 בשעה 11:49 על ידי זיו גליבוב (להלן: **זיו**).

23. לאור סמיכות הזמנים בגביית ההודעות השונות, יש להשקיף על כולן כהודעה אחת, כאשר בכל הודעה והודעה ישנם דברי הבהרה שונים אודות האירוע נשוא האישום הראשון ולכן, בעת שאביא תיאור של תוכן של אמרות אלה, אתיחס אליהן כמקשה אחת תוך הפניה לדברים הרלוונטיים בכל הודעה בנפרד.

24. לגבי שאלת הקבילות של כל שבע אמרותיה של נ, הרי שאין חולק שכל שלושת התנאים שבסעיף 10א(א) לפקודת הראיות, אכן מתקיימים. ראשית, מתן האמרה אכן הוכח במשפט ולמעשה ההגנה ויתרה על הצורך בהבאת כדן, ירון ואולג כעדים במשפט. יצוין שזיו התייצבה והעידה במשפט, אך בכל מקרה לא נחקרה אודות גביית האמרה השביעית (פרוט' מיום 28.5.14, עמ' 12 ש' 25 - עמ' 14 ש' 7) ולכן ברור שעצם גביית האמרה השביעית על ידה אינו במחלוקת; שנית, נ היתה עדה במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרה. שלישית, קיים שוני מהותי, כפי שיוסבר בהמשך, בין עדותה של נ בבית המשפט לבין האמרות השונות שמסרה במשטרה ועקב כך הוכרזה כעדה עוינת.

25. באמרות החוץ של נ נאמרו בתמצית הדברים הבאים (ראו: ת/11 ש' 2 - 24; ת/12 ש' 2 - 6; ת/13 ש' 4 - 25; ת/15 ש' 2 - 10; ת/16 ש' 3 - 13):

א. אירוע הכולל שלוש אפיזודות: מהתיאור שמסרה נ עולה שניתן לחלק את האירוע נשוא האישום הראשון לשלוש אפיזודות רצופות שהתרחשו בבית, אחת אחרי השניה: אפיזודה ראשונה במטבח, בהמשך, אפיזודה שניה בחדרה של נ ולאחר מכן, אפיזודה שלישית בסלון.

ב. האפיזודה הראשונה במטבח: באותו היום בשעה 09:00 לערך נ היתה במטבח והנאשם כיבה את האור של המטבח ואז היא אמרה לו "למה עשית את זה, כדי לעשות לי בעיות? אתה עושה לי את זה בכוונה". בתגובה, הנאשם אחז עם יד שמאל שלו בחולצתה בחלק שמתחת לצוואר וקילל אותה וביד ימין שלו עשה תנועת אגרוף והתכוון להכותה ואמר לה שהיא "זבל". ואחידה התערבה וביקשה מהנאשם לעזוב את נ והנאשם יצא מהמטבח ונ הלכה לחדרה.

ג. האפיזודה השניה בחדרה של נ: בעוד נ יושבת בחדרה, הנאשם פתח את דלת החדר והחל להתגרות בנ. עקב כך, התעורר ויכוח בינו לבין נ. בהמשך, הנאשם ניסה להכות את נ בעודה

בחדר אך זו ניסתה לברוח אל מחוץ לחדר והנאשם באופן מכוון טרק בחוזקה את הדלת על ידה של נ ועקב כך נגרמה לה חבלה בידה. יש לציין שבהודעה החמישית של נ (ת/15 ש' 9 - 10), בניגוד לדברים שאמרה בהודעותיה הקודמות, ציינה את הדברים הבאים: "אני רוצה להגיד שטריקת הדלת היתה בטעות ולא במכוון. אני הייתי עצבנית בבוקר". יובהר שדברים אלה נרשמו בסוף ההודעה החמישית שבה ביקשה "לבטל" את התלונה מאחר ולטענתה המשפחה של הנאשם ביקשו ממנה ומאמה "לבטל" את התלונה ושהיא איננה מוכנה למסור את פרטיהם מאחר ואיננה רוצה סכסוך איתם. יודגש, שבהודעה השישית מאותו היום (ת/16 ש' 10 - 11), חזרה והדגישה שהנאשם אכן טרק את הדלת במכוון על ידה ושאלו מדובר בטעות.

ד. האפיזודה השלישית בסלון: לאחר מכן, הנאשם אחז בנ בעודה בחדר, משך אותה בחולצתה לכיוון הסלון והיכה בה באגרופיו באזור הצוואר, עיקם את ידה מאחורי גבה, הצמיד אותה לספה ועקב כך התקפלה כלפי מטה. אבאה לעזרתה ואמרה לנאשם "עזוב אותה, עזוב אותה" ונ ביקשה מאלהתקשר למשטרה. אאכן התקשרה למשטרה והנאשם ברח מהבית.

2.ג. עדותה של נ בבית המשפט

26. אביא בתמצית את עיקרי עדותה של נ בבית המשפט ואשר התאפיינה בשלושה מוטיבים מרכזיים:

א. "אני לא רוצה להעיד": כבר בתחילת חקירתה הראשית ציינה "אני לא רוצה להעיד" (פרוט' מיום 24.5.16, עמ' 50 ש' 17). על הביטוי האמור חזרה מספר רב של פעמים גם בחקירתה הראשית וגם בחקירתה הנגדית (פרוט' עמ' 54 ש' 15, עמ' 55 ש' 16, עמ' 56 ש' 10, ש' 15, עמ' 57 ש' 7, 14, 16, 18, 23).

ב. "לא יודעת": נ חזרה ואמרה "לא יודעת" בתשובה לשאלות שנשאלה בחקירה הראשית והנגדית (פרוט' מיום 24.5.16, עמ' 50 ש' 24, 25, עמ' 51 ש' 29).

ג. "לא זוכרת": המוטיב השלישי שאפיין את עדותה של נ הוא חזרה שיטתית על הביטוי "לא זוכרת" בתשובה לרוב השאלות שנשאלה (פרוט' מיום 24.5.16, עמ' 50 ש' 21 - 22, 24, עמ' 51 ש' 27, עמ' 52 ש' 6, 9, 11, 15, 18, 20, 23, 25, עמ' 53 ש' 2, 4, 10, 20, 24, 26, 30, 32, עמ' 54 ש' 5, 8, 12, 17, 19, 21, 31, עמ' 55 ש' 3, 11, 18, עמ' 56 ש' 7, עמ' 57 ש' 9).

27. שלושת המוטיבים בעדותה של נ בבית המשפט ("אני לא רוצה להעיד" "לא יודעת" ו-"לא זוכרת") הינם אינדיקציה ברורה לתופעה של **"העד השותק"**. בפסיקה נקבע שכאשר מדובר ב-"עד שותק", ניתן לעשות שימוש בהוראות סעיף 10א(א)לפקודת הראיות. נקבע כי גם אם העד שותק בתגובה לשאלות

שנשאל, יש לראות זאת כאילו היתה לצדדים הזדמנות לחוקרו. שתיקתה של המתלוננת וסירובה לתת מענה לתשובות שנשאלה בחקירה ראשית ונגדית, אין בהם בכדי לאיין את תחולתו של סעיף 10א(א) לפקודת הראיות (ע"פ 4763/11 **יעקבי נ' מדינת ישראל** (20.5.14) [פורסם בנבו] פסקאות 44 - 46 לפסק דינו של כבוד השופט זילברטל; דנ"פ 4390/91 מדינת ישראל נ' חג' יחיא פ"ד מז (3) 661, 677 - 679, בפסק דינו של כבוד הנשיא שמגר (1993); ע"פ 7679/14 **זהאדה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (15.8.16) פסקה 46 לפסק דינו של כבוד השופט סולברג).

ג. גרסתו של הנאשם במשטרה ובבית המשפט

28. באותו היום, שוטרים הגיעו לבית בעקבות כך שאהתקשרה למשטרה. הנאשם עוכב לתחנת המשטרה ונחקר. להלן הגרסה שמסר לגבי האירוע המתואר באישום הראשון (ת/2, ש' 5 - 55, ש' 78 - 83):

א. לגבי האפיזודה הראשונה במטבח: הנאשם אישר שהאירוע החל במטבח. לטענתו, כיבה את האור במטבח ונ בתגובה אמרה לו "שאלוהים יכבה את האור של העיניים שלך ואתה זבל וחרא". הנאשם לא ענה לה. בהמשך, נ רדפה אחריו עם מים רותחים ושפכה אותם לכיוונו אך לא פגעו בו.

ב. לגבי האפיזודה השנייה בחדר: הנאשם ברח מן מהמטבח לכיוון אחד החדרים וסגר את דלת החדר. בהמשך, משרצה לצאת מהחדר נ באה לעברו ושפכה קפה לכיוונו אך גם אלה לא פגעו בו עקב כך שהספיק לסגור את הדלת.

ג. לגבי האפיזודה השלישית בסלון: בעודו בחדר, הנאשם המתין כחצי דקה, לאחר מכן פתח את הדלת על מנת לצאת לכיוון הסלון. נ רדפה אחריו עם קומקום של מים מהברז וניסתה לשפוך עליו את המים אך הם לא פגעו בו. בהמשך, נ רדפה אחריו עם כוס והוא בתגובה החזיק את ידיה כדי שלא תזרוק אותה עליו. הנאשם שולל שתקף את נ בדרך כלשהי, אך מאשר שהחזיק את ידה כדי שלא תתקוף אותו. בהמשך, הנאשם ברח מהבית וסגר אחריו את הדלת. נ בכל זאת זרקה עליו את הכוס בהיותו מחוץ לבית וזו פגעה בו בחזה, נפלה לרצפה ונשברה. בהמשך, אזרקה עליו כוס נוספת שגם היא פגעה בו ונשברה. הנאשם עזב את המקום ולאחר מכן הגיעה המשטרה.

29. בעדותו בבית המשפט מסר דברים דומים לדברים שמסר בעדותו בבית המשפט. כמו כן, הוסיף שיתכן שידה של נ נתפסה בדלת החדר בעת שניסה להתגונן מפניה (פרוט' מיום 21.9.16, עמ' 74, ש' 17 - עמ' 75 ש' 9, עמ' 76 ש' 8 - 14, עמ' 79 ש' 21 - עמ' 80 ש' 2, עמ' 81 ש' 24 - 30).

30. יש לציין שהנאשם ביקש להגיש סיכומים בכתב ונעתרתי לבקשתו. הסיכומים כוללים עשרה עמודים.

בעמוד 8 לסיכומים, תחת הכותרת "ג. עדות הנאשם", בפסקה 6, הועלתה לראשונה על ידי הנאשם טענה עובדתית חדשה כנגד נ ושללא בא זכרה באמרות החוץ שלו במשטרה וגם לא בעדותו בבית המשפט. מטעמי צנעת הפרט לא אצטט את הדברים, אך טענה זו יש להתעלם ממנה לחלוטין מאחר ולא נאמרה על ידי הנאשם בשום שלב במשפט ולכן לא היתה הזדמנות למאשימה לחוקרו עליה בחקירתו הנגדית. יתר על כן, גם אם טענה זו היא אכן נכונה (וכמובן שאינני מביע כל עמדה לגבי אמיתותה), אין בה, כהוא זה, בכדי להפחית מאמינות גרסתה של נ. נהפוך הוא, טענה עובדתית זו שמועלית בשלב כה מאוחר במשפט רק מחזקת את מסקנתי בדבר העדר אמינות גרסאותיו של הנאשם.

4.ג. העדפת גרסתה של נ במשטרה

31. בסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות נקבע כדלקמן:

"לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה."

32. הכלל הוא כי רכיב ה-"חיזוק" שנדרש לאמרות חוץ שמוגשות לבית משפט לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, איננו מחייב תוספת ראייתית "מסבכת" דווקא, ודי בתוספת "מאמתת" בלבד. בנוסף, נקבע בפסיקה כי די, לעניין החיזוק, כי הראיה הנוספת תאמת פרט רלוונטי לעבירה, הכלול באמרה, ואין נדרש כי היא תתייחס דווקא לנקודה השנויה במחלוקת בין בעלי הדין. אף אין נדרש כי ראיית החיזוק תתייחס לכל פרט מהפרטים הכלולים באמרה (ע"פ 8140/11 **אבו עסא נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (3.9.15) פסקה 31 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר).

33. הנני מעדיף את גרסתה של נ כפי שנמסרה באמרות החוץ שלה במשטרה, על פני עדותה בבית המשפט ועל פני גרסתו של הנאשם הן במשטרה והן בבית המשפט. לדעתי, יש לייחס **משקל גבוה** לאמרותיה של נ במשטרה וזאת בהתבסס על שישה נימוקים מרכזיים, שכל אחד מהם, **כשלעצמו**, יש בו בכדי לספק את דרישת החיזוק הנדרשת:

א. החיזוק הראשון : עדות על אמרת קורבן אלימות.

ב. החיזוק השני: סימני החבלה על ידה של נ.

ג. החיזוק השלישי: מצבה הנפשי של נ לאחר אירוע התקיפה.

ד. החיזוק הרביעי: המידיות בהגשת התלונה.

ה. החיזוק החמישי: אמרות החוץ של ו.

ו. החיזוק השישי: אמרות החוץ של אהלם.

אעמוד כעת בהרחבה על כל אחד מהנימוקים האמורים בנפרד.

החיזוק הראשון: עדות על אמרת קורבן אלימות

34. נ מסרה בהודעתה הראשונה שהאירוע נשוא האישום הראשון התרחש "בסביבות השעה 09:00" (ת/11, ש' 3). לאחר שאתקשרה למשטרה, תוך דקות ספורות הגיעו לבית השוטרים עידן טויטו (להלן: **עידן**) וגיל סלומי (להלן: **גיל**). מדו"ח הפעולה של עידן עולה שהאירוע נפתח במשטרה בעקבות פנייה טלפונית למשטרה בשעה 08:55 (ת/5). כמו כן, גיל העיד שהגיע לבית יחד עם עידן דקות ספורות לאחר שיחת הטלפון שהתקבלה במשטרה (פרוט' מיום 24.12.14, ש' 23 - 24, עמ' 27 ש' 30 - 31).

35. כמו כן, גיל העיד שלאחר שהגיע לבית, שוחח עם נ שהיתה בוכה באותה עת ותיעד את דבריה בדו"ח פעולה שרשם: **"היא אמרה שאבא שלה הרביץ לה באותו יום, הוא התעצבן היה עצבני, הכניס אותה לחדר בכח וחנק אותה בצוואר וטרק את הדלת על היד שלה, זיהיתי על היד שלה פצע שריטה ונפיחות ואדמומיות וסימנים אדומים על הצוואר והיא סיפרה לי שיש לה כאבים על החזה"** (פרוט' מיום 24.12.14, עמ' 26, ש' 28 - 31, עמ' 27 ש' 18 - 28).

36. הלכה פסוקה היא ש"אמרת קורבן אלימות" יכול שתינתן גם בפני איש מרות, כגון שוטר שמגיע לזירת אירוע האלימות (ע"פ 8641/12 **סעד נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (5.8.13) פסקאות 9 - 12 לפסק דינו של כבוד השופט סולברג). לפיכך, דבריה של נ לגיל מהווים "אמרת קורבן אלימות" לכל דבר ועניין ואשר משמשת כראיה ל-"אמיתות התוכן" ולא רק "לעצם אמירת הדברים". בנוסף, "אמרת קורבן אלימות" של נ לגיל, בתוך הבית, היא ראיה עצמאית שמהווה "חיזוק" לאמרות החוץ שמסרה בהמשך בתחנת המשטרה.

37. ההנחות המונחות ביסודו של הכלל בדבר קבילות אמרתו של קורבן אלימות ל-"אמיתות התוכן", הן אלה: **ראשית**, העד אינו משקר בהשמיעו אמירה, על אתר, המתייחסת למעשה האלימות שבוצע כלפיו זה עתה. מצבו של קורבן האלימות מהווה ערובה נסיבתית לאמיתות דבריו בהתקיים יתר התנאים המפורטים בסעיף 10 לפקודה. ההנחה, שמקורה בניסיון החיים, היא כי כאשר אדם נתון בסכנה בשל מעשה אלימות שנעשה בו, דעתו אינה נתונה להעליל על מי שלא עשה לו דבר, אלא מבקש הוא לספר את האמת ולגלות מי פגע בו. **שנית**, יש עניין לציבור בשמירה על כל שריד הוכחה, כאשר לאור הנסיבות אין מקום לחשוד שהם כוזבים (ע"פ 3737/91 חיר נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(3) 272, 276 (1992); ע"פ 7832/00 יעקובוב נ' מדינת ישראל פ"ד נו(2) 534, 534 (2002); ע"פ 691/92 אהרון נ' מדינת ישראל פ"ד נ(3) 675, 679 (1996)).

החיזוק השני: סימני החבלה על ידה של נ

38. חיזוק נוסף לאמרות החוץ של נ ניתן למצוא בעובדה שנמצא סימן של חבלה על ידה בעקבות כך שהנאשם טרק את דלת החדר על ידה. חבלה זו צולמה על ידי ירון (ת/6) וההגנה ויתרה על העדתו. יתר על כן, כדן רשמה בהודעה הראשונה שנגבתה מן שהבחינה בסימן אדום של שטף דם בשורש כף היד של נ (וגם הוסיפה שלא הבחינה בקיומו של סימן על צווארה ועל מצחה של נ על אף טענתה של האחרונה שהוכחה גם באותם מקומות) (ת/11 ש' 19-22). יוזכר, שההגנה גם ויתרה על חקירתה הנגדית של כדן. כמו כן, גם גיל כאמור, הבחין בחבלה בידה של נ עם הגעתו לבית.

39. הלכה פסוקה היא שסימני אלימות על קורבן עבירת אלימות, יכולים לשמש חיזוק לעדות של הקורבן (ע"פ 6164/10 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.2.12) פסקה 20 לפסק דינו של כבוד השופט עמית; בש"פ 6989/93 מדינת ישראל נ' סויסה [פורסם בנבו] (30.1.94); בש"פ 10194/03 קריאף נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.11.03) פסקה 5 להחלטתה של כבוד השופטת פרוקצ'יה)).

החיזוק השלישי: מצבה הנפשי של נ בסמוך לתקיפה

40. גיל העיד שבעת שהגיע לבית מצא את נ בוכיה ונסערת (פרוט' מיום 24.12.14, עמ' 26 ש' 28, עמ' 27 ש' 16 - 21). הלכה פסוקה היא שעדות על מצבה הנפשי של בת זוג, קורבן אלימות במשפחה, בסמוך לשעת קרות האירוע התקיפה, יכול לשמש "חיזוק" לעדותה (ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.9.09) פסקה 37 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר).

החיזוק הרביעי: המידיות בהגשת התלונה

41. כאמור, המשטרה הגיעה לבית דקות ספורות לאחר קרות האירוע נשוא האישום הראשון (בסמוך לשעה 08:55). נ הגיעה מיד לאחר מכן לתחנת המשטרה בלוד ומסרה את תלונתה כנגד הנאשם, כאשר שעת גביית הודעתה הייתה 09:30. במילים אחרות התלונה הוגשה בסמוך לשעת קרות האירוע. לדעתי, יסוד הסמיכות בהגשת התלונה ביחס למועד תקיפתה של נ מהווה חיזוק לאמרותיה במשטרה שאכן הותקפה על ידי הנאשם. על היות רכיב המידיות בהגשת התלונה למשטרה, כמקור ל-"חיזוק" אמרות החוץ של נ, ניתן ללמוד, בדרך האנלוגיה, מהפסיקה שניתנה בעבירות מין.

42. לדוגמא בפסיקה שבה יושם כלל ראיתי שנהוג בעבירות מין, על עבירות של אלימות במשפחה ראו: ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.9.09). במקרה זה, נדונה שאלת אשמו של המערער בביצוע עבירה של אלימות במשפחה. בית המשפט העליון עשה שימוש בכלל ראיתי של "חיזוק" שנהוג בפסיקה לגבי עבירות מין ויישם אותו על העבירה שבפניו שעניינה אלימות במשפחה.

כבוד השופט דנציגר (בפסקה 37 לפסק דינו) עמד תחילה על הדמיון שבין עבירות מין לבין עבירות אלימות במשפחה בשל כך ששני סוגי העבירות מתבצעות בצנעה ובשניהם קיים חשש מפני הגשת תלונה במשטרה. לאחר מכן, קבע שיש ליישם במקרה שבפניו את הכלל הראיתי שנהוג בפסיקה בעבירות מין, לפיו עדות על מצבה הנפשי של קורבן עבירת מין בסמוך לשעת קרות העבירה, יכול להוות "חיזוק" לעדות הקורבן, גם על עבירות אלימות במשפחה. בדרך זו, במקרה שבפניו, כבוד השופט דנציגר קבע שעדות של עד על מצבה הנפשי של קורבן עבירת האלימות במשפחה, תשמש "חיזוק" לעדותה של אותה קורבן.

43. כמו כן, בעת שמדובר בעבירת מין, בפסיקה נקבע כי היסוד של סמיכות הזמנים בין מועד התקיפה המינית לבין מועד הגשת התלונה למשטרה, מהווה "חיזוק" לעדותה של קורבן העבירה (ע"פ 7063/14 **רבאיעה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (19.11.15) פסקה 12 לפסק דינה של כבוד השופטת חיות; ע"פ 2921/13 **רייטבורג נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (1.1.15) סעיף 62(א) לפסק דינו של כבוד השופט שוהם). לדעתי, כלל ראיתי זה של "חיזוק" שנקבע בעבירות מין, ניתן ליישמו על עבירות של אלימות במשפחה, בדרך האנלוגיה.

44. ולענייננו, היסוד של סמיכות הזמנים בין אירוע התקיפה של נ על ידי הנאשם לבין רגע הגשת תלונתה למשטרה, די בו כדי לספק את דרישת החיזוק הנחוצה לאמרות החוץ שלה.

החיזוק החמישי: אמרות החוץ של נ

45. ו מסרה גרסה במשטרה באותו היום של האירוע המתואר באישום הראשון, 18.6.13, ואשר מאששת את האמור באמרות החוץ של נ אודות השתלשלות הדברים באותו היום (ת/20, ש' 3 - 13). כמו כן, בהודעתה השלישית, ו שללה לחלוטין את טענתו של הנאשם לפיה הוא זה שהותקף על ידי נ ושהאחרונה שפכה מים וקפה לכיוונו (ת/22 ש' 5 - 21). לפי עדותה של נ במשטרה, הנאשם אכן תקף את נ בכך שהחזיק אותה מגרונה ושהיא ואניסו להפריד ביניהם, ובהמשך נ ברח מהמטבח לחדר, הנאשם רדף אחריה, טרק את דלת החדר על ידה, ועקב כך היא נחבלה בידה ולאחר מכן הוציא אותה בכח מהחדר ותפס אותה בחוזקה בידיו ואף "**ניסה לסחוט אותה כמו תפוז**", כלשונה (ת/20, ש' 11).

46. עדותה של נ בבית המשפט היתה בלתי עניינית והתאפיינה בחזרתה השיטתית והעקבית על האמירה "**אני לא רוצה להעיד**" (פרוט' מיום 6.6.16, עמ' 62 ש' 14, 31, עמ' 63 ש' 4, עמ' 64 ש' 3, 9, 11, 22, 25, עמ' 66 ש' 10), ובמוטיב "אני לא זוכרת" (פרוט' מיום 6.6.16, עמ' 62 ש' 16, 19, 22, 24, 29, 31, עמ' 63 ש' 1, 4, 13, 17, עמ' 64 ש' 3, 22, 25, עמ' 65 ש' 19, 23, 28, עמ' 66 ש' 4, 6, 8, 10). במילים אחרות, עדותה של נ, כמו עדותה של נ, התאפיינה בתופעה הידועה כ-"העד השותק", ולכן גם אמרות החוץ של נ טעונות תוספת ראיתית של "חיזוק".

47. יוזכר, שהלכה פסוקה היא שניתן למלא את דרישת החיזוק לפי סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות לאמרת חוץ של עד מתוך אמרת חוץ של עד אחר שגם עדותו טעונה חיזוק לפי סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות. הכלל הוא שעל בית המשפט לעשות שימוש זהיר בכלל האמור ועליו לבחון את חוסן הפנימי של שתי אמרות החוץ כדי שיוכלו לשמש חיזוק אחת לרעותה (ראו ע"פ 7679/14 **זהאדה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (15.8.16) פסקה 56 לפסק דינו של כבוד השופט סולברג; ע"פ 7758/04 **אלקאדר נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (19.7.07); ע"פ 4400/13 **עבאסי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (3.2.14) פסקאות 36 - 44 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר).

48. לענייננו, יוצא מכך, שאמרות החוץ של ו, כשלעצמן, יכולות לשמש "חיזוק" לאמרות החוץ של נ וכך גם להיפך, קרי, אמרות החוץ של נ, כשלעצמן, יכולות לשמש "חיזוק" לאמרות החוץ של ו.

49. בנוסף, התרשמתי היא שאמרות החוץ של ו וכן גם אמרות החוץ של נ, הן כולן בעלות חוסן פנימי גבוה. הסיבה לכך נעוצה בעובדה שקיימים חמישה חיזוקים לאמרות החוץ של נ ולאמרות החוץ של ו, ואשר מחזקים את עדות כל אחת מהן בנפרד. חיזוקים אלה הם, כאמור, אמרת קורבן אלימות של נ בפני גיל, סימני החבלה על ידה של נ, מצבה הנפשי של נ לאחר אירוע התקיפה, המידות בהגשת התלונה על ידי נ וכן אמרות החוץ של א(שאעמוד עליהן בפרק הבא).

החיזוק השישי: אמרות החוץ של אחלם

50. כעת אדון בשאלה האם אמרות החוץ של אחלם, לפיהן היתה עדה לאירוע התקיפה של נ על ידי הנאשם כמתואר באישום הראשון, יכולות לשמש "חיזוק" לאמרות החוץ של נ, לגבי אותו אירוע.

51. אמסרה באמרות החוץ שלה כי ראתה את תחילת האירוע במטבח בעת שהנאשם התגרה בנ. לאחר מכן, לטענת אהיא נכנסה למקלחת ולא ראתה מה קרה, אך בהמשך ראתה את האפיזודה השלישית בתוך הסלון שבמהלכה הנאשם חנק את נ בידו האחת והפילה לרצפה ו-ואחידה ביקשה את עזרתה על מנת לנסות להפריד ביניהם. כמו כן, אמסרה שהתבקשה להזעיק את המשטרה ואכן כך עשתה (ת/8, ש' 3 - 15).

52. כאמור, ביום 19.6.13, אהגיעה לתחנת המשטרה על מנת "לבטל את התלונה", תוך שהיא מדגישה שכל הדברים שמסרה בהודעתה הקודמת, הם אמת, ובנוסף גם שללה מכל וכל את גרסתו של הנאשם שנ היא זו שתקפה אותו. בנוסף, הוסיפה שהיא זרקה בתוך הבית כוס לרצפה והכוס נשברה וזאת במטרה לגרום לנאשם להתרחק מן (ת/9, ש' 5 - 35). יודגש, כי עידן וגיל הבחינו בכוס שבורה בתוך הבית תוך שהם מדגישים שלא הבחינו במים או בקפה שפוכים על הרצפה או במקום אחר כלשהו בבית, דבר שמחזק את עדותה של אומפריך את גרסתו של הנאשם שנ ניסתה לשפוך עליו מים וקפה או שנ ואהשליכו לעברו כוסות בהיותו מחוץ לבית (ראו עדותו של גיל בפרוט' מיום 24.12.14, עמ' 26 ש' 33 -

עמ' 27 ש' 4, עמ' 28 ש' 19 - 25; וכן ראו עדותו של עידן בפרוטוקול מיום 28.5.14 עמ' 14 ש' 25 - 32, עמ' 15 ש' 13 - 26).

53. יודגש, ששאלת קבילות אמרות החוץ של אלא היתה במחלוקת בין הצדדים, קרי, לא היתה מחלוקת לגבי עצם גביית האמרות, שהיתה הזדמנות לחוקרה בבית המשפט בחקירה נגדית ובנוסף שהיה שוני מהותי בין אמרות החוץ שלה לבין עדותה בבית המשפט, במיוחד לאור דבריה שאיננה רוצה להעיד (תופעת "העד השותק").

54. בעדותה של אבבית המשפט היא אמרה "אני לא רוצה להעיד. הגעתי לפה כדי שלא יעצרו אותי" (פרוט' מיום 23.12.14, עמ' 18 ש' 31) וכן אמרה "אני לא רוצה להתערב" (פרוט' מיום 23.12.14, עמ' 18 ש' 22, עמ' 19 ש' 1). עקב כך, אהוכרזה כעדה עוינת. יחד עם זאת, היא אימצה את כל דבריה במשטרה ואישרה שהם נכונים (פרוט' מיום 23.12.14, עמ' 20 ש' 8-25, עמ' 21 ש' 6-14, עמ' 22 ש' 27-30). כידוע, הלכה פסוקה היא, בעת שעד מאמץ בעדותו בבית המשפט את אמרות החוץ שלו, גם אם הדבר נעשה בצורה גורפת וכללית, אזי, הוראת סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות, שעניינה דרישת החיזוק, לא חלה ומתייתרת (ע"פ 2725/03 עבדיה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.10.03) פסקה 5 לפסק דינה של כבוד השופטת חיות).

55. יוצא מכך, לאור העובדה כי אימצה בבית המשפט את הדברים שמסרה באמרות החוץ שלה כנכונים וכדברי אמת, מתייתר הצורך להצביע על תוספת ראייתית של "חיזוק" לאמרות אלה לפי סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות. מטעמי זהירות בלבד ומעבר לנדרש, יש לציין שדרישת החיזוק לאמרות החוץ של אמתקיימת ממילא מראיות שהינן חיצוניות לאמרות החוץ שלה, והן אמרות החוץ של נ, אמרות קורבן אלימות של נ, המידיות בהגשת התלונה, מצבה הנפשי של נ וסימני החבלה על ידה של נ.

56. יתר על כן, מהעדויות שהוצגו בפניי עלה כי אסובלת מבעיות נפשיות והיתה מאושפזת במחלקות פסיכיאטריות בנקודות זמן שונות בעבר ויתכן גם שסובלת ממחלת נפש מסוג סכיזופרניה. ראו בעניין זה את כל העדויות שלהלן: עדותו של הנאשם (הן במשטרה, ת/2, ש' 12, והן בבית המשפט, פרוט' מיום 21.9.16 עמ' 80 ש' 26 - 27, עמ' 81 ש' 1 - 6, עמ' 84 ש' 15 - 16, עמ' 85 ש' 24 - 28); עדותה של ואחידה (הן במשטרה, ת/20, ש' 15, והן בבית המשפט פרוט' מיום 6.6.16 עמ' 63 ש' 24 - 28); עדותה של א(במשטרה, ת/8, ש' 79 - 80).

57. הנאשם טען שאהינה עדה בלתי אמינה וזאת בשל היותה סובלת ממחלת נפש ולכן מדמינת מעשים שאין להם אחיזה בעולם המציאות ולאחר מכן מייחסת אותם לנאשם. לטענת הנאשם, דוגמא מובהקת לדמינה של אבייחוס לנאשם ביצוע מעשים שלא עשה, היא דבריה באמרות החוץ שלה שתקף את נ ביום 18.6.13, כמתואר באישום הראשון.

58. כמו כן, חמישה עשר חודשים לערך לאחר שאכבר העידה במשפט ואף נחקרה בחקירה נגדית, הנאשם הגיש בקשה לבית המשפט למתן צו לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 והמורה על מסירת תיקה הרפואי של אלידיו. קבעתי דיון בבקשה במעמד הצדדים ומאחר ולא שמעתי מהנאשם הסבר מניח את הדעת מדוע הבקשה הוגשה באיחור כה רב ולאחר שאכבר העידה בבית המשפט, הבקשה נדחתה (ראו: פרוט' מיום 29.3.16, בעמ' 42 - 43).

59. מכל מקום, העובדה שאין בפניי את תיקה הרפואי של אחלם, איננה מעלה ואיננה מורידה לצורך הכרעה בשאלת מהימנות אמרות החוץ שלה וכוחן של אלה לשמש כ-"חיזוק" לאמרות החוץ של נ. לאור העדויות שהובאו בפני (לרבות דברי אבעצמה), הנני קובע שהינה סובלת מבעיות בתחום בריאות הנפש.

60. כידוע, עדותו של אדם הלקוי בנפשו או בכושרו השכלי היא עדות קבילה לכל דבר ועניין ועל בית המשפט לבחון את משקל העדות לפי המבחן המשולש שלהלן:

א. ראשית, מבחן ההתרשמות הבלתי אמצעית מהעד: על בית המשפט לתת את דעתו להתרשמותו מהעד והאופן שבו העיד, תוך נתינת הדעת לאמור בחוות הדעת הרפואית לגבי מצבו הנפשי, ככל שישנה כזו.

ב. שנית, מבחנה הפנימי של העדות: רוצה לומר, בדיקת העדות על פי סימני האמת העולים ממנה, כגון הגיונה או חוסר הגיונה הפנימי, סידורם או בלבולם של הפרטים הנמצאים בה וכיוצא באלה סימנים של שכל ישר המביאים אדם בר דעת להתייחס לדברי זולתו באמון.

ג. שלישית, מבחנה החיצוני של העדות: על בית המשפט לבדוק אם קיימים סימני אמת חיצוניים, אשר יש בהם על פי מבחני השכל הישר כדי להשליך אור על אמיתותה של העדות.

(ראו: ע"פ 800/85 ברדה נ' מדינת ישראל פ"ד מ(4) 266, 270-271; ע"פ 5339/98 מדינת ישראל נ' פלוני פ"ד נו (3) 769, 744-779 (2002); ע"פ 3106/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (3.9.13) [פורסם בנבו] פסקאות 13 - 22 לפסק דינה של כבוד השופטת ארבל שנתנה את דעת הרוב כנגד דעתו החולקת של כבוד השופט דנציגר).

61. אבחן כעת את אמרות החוץ של אעל פי המבחן המשולש שהובא לעיל:

א. ראשית, מבחן ההתרשמות הבלתי אמצעית מהעדה: במהלך עדותה של אבבית המשפט, היא הביעה חשש שאם תעיד כנגד הנאשם וטענתו תתקבל שהינה אכן "מדמינת" ובודה מליבה אירועים שקריים, כגון שהנאשם תקף את נ ביום 18.6.13, אזי ינתן צו לאשפוז בבית חולים

פסיכיאטרי בניגוד לרצונה. לאחר שהובהר לה שהחלטת בית המשפט לעניין השאלה אם יש לקבל או לדחות את גרסתה אודות האירוע המתואר באישום הראשון, איננה קשורה לשאלת אשפוז בכפיה, התרצתה וחזרה ואמרה שדבריה במשטרה הם נכונים (פרוט' מיום 23.12.16, עמ' 23 ש' 17 - 26). בנוסף, לדעתי, היותה של אעדה עוינת נבעה מהלחצים המשפחתיים שהופעלו עליה, על נ ועל ו שלא להעיד במשפט, כפי שהוסבר בהרחבה בפסקאות 8 - 18 להכרעת הדין. על כן, התרשמותי האישית מדבריה של אבבית המשפט, לפיהם כל מה שאמרה במשטרה הוא אמת אך בכל זאת איננה מעוניינת להעיד, היא שמדובר בעדות אמינה של עדה שמנסה לתמרן בין החובה לומר אמת בבית משפט לבין הלחצים המשפחתיים שהובילו אותה, את נ ואת ו לנסות להימנע מלהעיד בבית המשפט כנגד הנאשם.

ב. שנית, מבחנה הפנימי של העדות: אתיארה באמרות החוץ שלה שהאירוע אכן החל במטבח, כפי שהעידו נ, ו ואף הנאשם בעצמו. בנוסף, בעת שהייתה במקלחת, הבהירה שלא ידעה מה התחולל בתוך הבית. בעיני, הדבר מלמד על אמינות עדותה ושאינן לה כל רצון להגזים בתיאור של האירוע או לייחס לנאשם מעשים שלא ראתה בעצמה. כמו כן, בהמשך, אמרה שראתה את הנאשם מכה את נ ומפילה על הרצפה ולכן נתבקשה להזמין משטרה וכך אכן עשתה. ללמדך, שאהבינה את מהלך האירוע היטב וראתה לנכון להזעיק עזרה. במילים אחרות, מדובר בעדות הגיונית, סדורה ואין בה מאומה מלשון הגזמה או מהרצון להעליל עלילות שווא כנגד הנאשם.

ג. שלישית, המבחן החיצוני של העדות: עדותה של אמתישבת היטב עם אמרות החוץ של נ ו-ו וכן גם עם אמרת קורבן אלימות של נ ועם התרשמותם של השוטרים עידו וגיל שהגיעו לבית וראו את נ בוכיה ונסערת וגם ראו את הכוס השבורה שהשליכה אבתוך הבית.

62. לסיכום, מאחר שאמרות החוץ של אצולחות את המבחן המשולש, הנני קובע שיש לייחס להן **משקל גבוה** ויש לראות בהן כמקור עצמאי של "חיזוק" לאמרות החוץ של נ.

5.ג. האישום הראשון: סיכום ביניים

63. עינינו הרואות כי כל אחד מששת החיזוקים שהובאו לעיל די בו **כשלעצמו** על מנת לקיים את דרישת "החיזוק" שנחוצה לתמיכה באמרות החוץ של נ, כנדרש בסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות. המשקל **המצטבר** של החיזוקים שהובאו לעיל אינו מותיר מקום לספק שיש לייחס **משקל גבוה** ביותר לאמרות החוץ של נ.

64. יתר על כן, באמרות החוץ של נ ישנה התייחסות לאירוע אלימות נוסף של הנאשם כלפיה ואשר אינו מופיע בכתב האישום. לטענתה, כשנה לערך לפני מועד הגשת תלונתה ביום 18.6.13, במהלך חודש הרמדאן, הנאשם תקף את ו ומשניסתה נ להזיז אותו מ-ו, הוא תקף גם את נ ונגרמה לה חבלה בצוואר

וגם נפגעה בגבה מצד שמאל. בהמשך, לטענת נ, הנאשם היכה אותה עם שולחן קטן בכך שהרים אותו וחבט בו בראשה. נ הוסיפה שלאחר מכן, ברחת לבית של אחותה בשם חנאן (להלן: **חנאן**) (ת/11, ש' 32 - 39).

65. מטעם הנאשם העידה בתו ח באשר לאירוע התקיפה הנוסף שתואר לעיל על ידי נ, ושלא הופיע בכתב האישום. ח טענה שמעולם לא התרחש אירוע שבו נגוזה ברחת מהבית לביתה של ח עקב כך שהותקפה על ידי הנאשם (פרוט' מיום 17.11.16, עמ' 90 ש' 14 - עמ' 93 ש' 7). לפיכך, הנאשם טוען שעדותה של ח מלמדת שנ מעוניינת לטפול עליו האשמות שווא ומכאן חוסר אמינות עדותה של נ במשטרה.

66. לדעתי, אין בעדותה של ח בכדי לפגום באמינות אמרות החוץ של נ בנוגע לאירוע המתואר באישום הראשון, בכל דרך שהיא, וזאת לאור התשתית הראייתית הברורה שעולה מתוך אמרות החוץ של נ ואשר נתמכות בשש ראיות מסוג "חיזוק". יתר על כן, ח גם הבהירה שאיננה מתגוררת בבית שבו מתגוררים הנאשם, נ, א ו-ו, אלא בשכנות להם ובכל מקרה לא היתה נוכחת בבית בעת קרות האירוע המתואר באישום הראשון. לפיכך, הנני קובע שאין לייחס כל משקל לעדותה של ח בהיותה בלתי רלבנטית.

67. יתר על כן, יוזכר, שבאישום הראשון יוחסו לנאשם שתי עבירות: תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים.

68. לגבי העבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש: הנני קובע שקיימות ראיות, ברמה של מעל לכל ספק סביר, שעבירה זו אכן בוצעה על ידי הנאשם. ראיות אלה הן אמרות החוץ של נ בצירוף ששת החיזוקים שפירטתי לעיל.

69. לגבי עבירת האיומים: בפרק העובדות של האישום הראשון נרשם שהנאשם אמר לנ מיד לאחר תקיפתה "שישלח שני בחורים שירצחו אותה, וכך שיביא נשק וירצח את שלוש הבנות", קרי, שלוש בנותיו. יובהר, שנ כלל לא אמרה באמרות החוץ שלה שמיד לאחר תקיפתה על ידי הנאשם ביום 18.6.13, שהנאשם אמר לה את המשפט הנזכר לעיל. המשפט האמור נלקח מתוך אחת מאמרות החוץ של ו (ת/20, ש' 11 - 13) אך מתוך קריאת הדברים באותה אמרה לא ניתן להסיק בהכרח שהדברים נאמרו לנ דווקא באותו אירוע ולא באירוע אחר. יתר על כן, מאחר ונ לא מסרה כלל באמרות החוץ שלה שהמשפט האמור אכן נאמר לה על ידי הנאשם בעת תקיפתה על ידו ביום 18.6.13, יש לזכות את הנאשם מעבירת האיומים. למען השלמת התמונה יש לציין כי אמירה דומה במהותו, קרי איומים לרצוח את נ עם נשק, מיוחסת לנאשם גם באישום השלישי שאדון בו בנפרד בהמשך.

70. אשר על כן, באישום הראשון הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ומזכה אותו מהעבירה של איומים.

האישום השני

ד.

71. בפרק העובדות של האישום השני נאמר כדלקמן:

"**כחודשיים עד שנה** עובר לאישום הראשון, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בבית , תקף הנאשם את אשלא כדין וללא הסכמתה, **בכך שתפס הנאשם את א בגרונה וחנק אותה.**"

(ההדגשה לא במקור)

לפיכך, יוחסה לנאשם ביצוע עבירה של תקיפת סתם.

72. מאופן ניסוח פרק העובדות באישום השני, אנו למדים שהמאשימה מייחסת לנאשם אירוע אחד שבו תקף את אעל ידי אחיזה בגרונה וחניקתה, ואשר התרחש בין חודשיים ועד שנה לפני 18.6.13 (מועד התרחשות האירוע באישום הראשון). דא עקא, באמרות החוץ של אישנו תיאור של שני אירועי תקיפה שונים:

א. האירוע הראשון: בהודעתה של אמיום 18.6.13 ציינה כי "לפני פחות משנה, אחרי שהנאשם השתחרר מהכלא" היא היתה יחד עם הנאשם ו-ו בבית. לטענתה, הנאשם, חנק אותה בשתי ידיו, סובב את ידיה, חבט את ראשה בחוזקה במקרר, הפיל אותה לרצפה ודרך על פניה. לטענתה, א היה נוכח במקום והיה עד לאירוע (ת/8, ש' 20 - 47, 55 - 65). בעדותה בבית המשפט, כאמור, ציינה שאינה רוצה להעיד והוכרזה כעדה עוינת. יחד עם זאת, היא אימצה את הדברים שמסרה בהודעתה במשטרה (פרוט' מיום 23.12.14, עמ' 20 ש' 26 - עמ' 21 ש' 14, עמ' 24 ש' 4 - 11). להלן: **אירוע א'.**

ב. האירוע השני: התרחש כשבוע לפני אירוע א', ובו הנאשם עיקם את ידה בחדרה בעקבות ויכוח בינו לבינה בשל רצונו להכניס לחדרה ארון מסוים למול סירובה שייעשה כן. לטענתה לאירוע זה היתה עדה נ (ת/8, ש' 33 - 41). להלן: **אירוע ב'.**

73. ייאמר כבר עתה, שפרק העובדות המתואר באישום השני, אינו תואם את אירוע א' וגם לא את אירוע ב'.

74. לגבי אירוע א': תיאור העובדות באישום השני מתייחס לפעולת חניקה שביצע הנאשם כלפי אהלם, ואינו כולל את המשך הדברים שציינה, קרי, חביטת ראשה במקרר, הפלתה לרצפה ודריכה על פניה.

כמו כן, האישום השני מתאר אירוע שהתרחש "כחודשיים עד שנה" לפני 18.6.13, בעוד שאהתייחסה לאירוע שקרה כשנה לפני 18.6.13, ואיננה מתארת כלל אירוע של חניקה על ידי הנאשם שהתרחש חודשיים לפני 18.6.13.

75. אם לא די בכך, אטוענת ש-ו היתה עדה לאירוע א' שבו הנאשם חנק אותה, חבט את ראשה במקרה, הפילה לרצפה ודרך על פניה. ו נשאלה בהודעתה מיום 18.6.13 אם הנאשם תקף את אבעבר, ובתשובה ענתה כי הדבר קרה בערך חודשיים לפני כן, בעוד שאמרה שמדובר באירוע שקרה שנה קודם. בנוסף, ו טענה כי הנאשם חנק את אבעת שהיתה בחדרה בכך שאחז בגרונה ואיים עליה (ת/20, ש' 14 - 16). הא ותו לא. ו איננה מציינת שהנאשם חבט את ראשה של אבעבר, לא ציינה שהפילה לרצפה או שדרך על פניה.

76. לגבי אירוע ב': נ נשאלה במשטרה בעת מסירת עדותה ביום 18.6.13 אם הנאשם היכה את א בעבר, ובתשובה נ תיארה אירוע שבו לטענתה הנאשם עיקם את ידה של אעל רקע ויכוח בין הנאשם לאבשל רצונו של הנאשם להכניס ארון לחדרה והיא סירבה לכך (ת/14, ש' 3 - 6). על פניו, עדותן של אונ לגבי אירוע ב', הן זהות. דא עקא, אירוע ב' כלל לא נכלל בכתב האישום. למעשה, התיאור של אירוע ב' איננו תואם את המתואר בפרק העובדות של האישום השני, לא מבחינת אופן התקיפה (אחיזה בגרון וחניקה, לעומת עיקום היד) ולא מבחינת מועד קרות האירוע (לפני חודשיים עד שנה, לעומת שנה שלמה קודם).

77. בנסיבות אלה, שבהן פרק העובדות של האישום השני אינו תואם את אירוע א' וגם לא את אירוע ב', כפי שתוארו על ידי אבאמרות החוץ שלה, פשיטא, שגם לא מתקיימת דרישת "החיזוק" לאמרות החוץ של אהלם. די בכך על מנת לזכות את הנאשם מהאירוע המתואר באישום השני.

78. משהחלטתי לזכות את הנאשם מהאירוע המתואר באישום השני, התייתר הצורך לדון בגרסה המכחישה של הנאשם ובגרסתו של א שהובא כעד מטעם ההגנה, אך ורק לענין האישום השני, לצורך הפרכת טענתה של אלפיה הותקפה על ידי הנאשם בדרך שתוארה באירוע א' (חניקה, חביטת ראשה במקרה, הפלתה לרצפה ודריכה על פניה).

79. לפיכך, הנני **מזכה** את הנאשם מהעבירה של תקיפת סתם שבאישום השני.

ה. האישום השלישי

80. באישום השלישי נאמר כדלקמן:

"במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, אך ביום שבת כחודשיים עובר לאישום הראשון, בבית, איום הנאשם על נ באומרו לה "שיביא נשק וישם אותו לי בראש" וזאת במטרה להפחידה או להקניטה".

81. דברים אלה מבוססים על עדותה של נ בהודעתה הראשונה במשטרה (ת/11, ש' 42 - 50). הנאשם נשאל במפורש בחקירתו אודות אירוע זה שבו נטען שאיים על נ והשיב שלא היו דברים מעולם ואף חזר על טענתו זו בבית המשפט (ת/2, ש' 60 - 61, וכן פרוט' מיום 21.9.16 עמ' 78 ש' 19 - 21).

82. הנני מעדיף את עדותה של נ באמרת החוץ שלה על פני עדותה בבית המשפט ועל פני גרסתו של הנאשם. הסיבה לכך היא בשל קיומם של שני חיזוקים נפרדים לאמרת החוץ של נ ואשר מעניקים להן נופך של אמינות:

א. חיזוק ראשון: חיזוק לעדותה של נ, לפיה הנאשם איום עליה שירצח אותה עם נשק, ניתן למצוא באמרת החוץ של נ בנוגע לדברי האיום שהשמיע הנאשם כלפי נ בכך שירצח אותה תוך שימוש בנשק. לטענת נ **"הוא כל הזמן מאיים עליה. שהוא ישלח לה שני בחורים שירצחו אותה ואומר לה אני אביא נשק וארצח אותכם ואני התלוננתי נגדו בעבר כי בקשתי שיתנו לו אזהרה. כל הזמן מאז שהוא יצא מהכלא הוא מאיים על הבת שלי ועלי ותוקף את הבת שלנו נ"** (ת/20, ש' 11 - 13).

ב. חיזוק שני: באמרת החוץ של נ (ת/11) ישנה התייחסות לאירוע נשוא האישום הראשון ולאירוע נשוא האישום השלישי. בפסיקה נקבע שכאשר מובא נאשם לדין בגין מספר עבירות וקרוב העבירות חוזרת בה בבית המשפט מתוכן אמרתיה במשטרה ונמצא חיזוק לאחת מן העבירות או למקצתן, ניתן לפרוס את החיזוק שנמצא לעבירה אחת על פני כל העבירות המעוגנות באותה אמרה, וזאת כאשר קיימת בין העבירות זיקה פנימית, קרבה עניינית או כאשר העבירות מהוות פרשה עובדתית אחת (ע"פ 2949/99 כהן נ' מדינת ישראל פ"ד נו(1) 636, 646-647 (2001); ע"פ 4679/14 פילפוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) (15.12.14) בפסקה 23 לפסק דינו של כבוד השופט דנצינגר, וכן ראו הערותיהם של כבוד השופטים פוגלמן והנדל; ע"פ 7212/14 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.1.16) בפסקה 36 לפסק דינו של כבוד השופט מזוז). וכך הוא המקרה שבפני. קיימת זיקה פנימית בין עבירת התקיפה שביצע הנאשם באישום הראשון נגד נ לבין עבירת האיומים שביצע כנגדה באישום השלישי. שני האירועים התרחשו בבית ונ התלוננה עליהם באותה אמרה. על כן, דרישת החיזוק לאמרת החוץ של נ לגבי האישום השלישי מתמלאת מששת החיזוקים שמניתי לגבי האישום הראשון.

83. לפיכך, באישום השלישי, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ו. האישום הרביעי

84. באישום הרביעי נאמר כדלקמן:

"ביום 18.6.13, עת שנחקר הנאשם בתחנת המשטרה בעיר לוד, שלח מסרון לבן שלו מנסור ולבת שלו ח "להוריד את התלונה" וזאת בשפה הערבית".

85. עקב הדברים הנ"ל יוחסה לנאשם עבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין. יש לציין שהעובדות של האישום הרביעי אינן במחלוקת. הנאשם אכן שלח מסרונים בערבית בהיותו בתחנת המשטרה ביום 18.6.13 מהטלפון הנייד שברשותו ובהם נאמרו הדברים הבאים: "**תדבר עם אמא שלך**", "**שתוריד את התלונה**", וכן "**וגם עם ח**" (ראו צילום של הטלפון הנייד של הנאשם עם ההודעות האמורות שמופיעות במסך של הטלפון, ת/24, וכן ראו מזכר שנערך בעניין זה על ידי השוטר אייל זעירא, ת/23).

86. לטענת הנאשם מעשיו אלה, מבחינה משפטית, אינם מקיימים את העבירה של שיבוש מהלכי משפט (ראו את המענה של הנאשם לאישום הרביעי, פרוט' מיום 11.12.13 עמ' 8 ש' 1 - 3). טענה זו אין בה ממש ודינה להידחות.

87. סעיף 244 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"244. העושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לכדי עיוות דין, בין סיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דינו - מאסר שלוש שנים; לעניין זה, "הליך שיפוטי" - לרבות חקירה פלילית והוצאה לפועל של הוראת בית משפט".

88. בפסיקה נקבע כי העבירה של שיבוש מהלכי משפט היא עבירת **התנהגות** אשר אינה דורשת תוצאה של שיבוש בפועל (רע"פ 7159/99 **אלגד נ' מדינת ישראל** פ"ד נה(5) 743, 729 (2001) (להלן: **אלגד**); ע"פ 8721/04 **אוחנה נ' מדינת ישראל** פסקה 21 לפסק דינה של כבוד השופטת פרוקצ'יה (פורסם בנבו), ניתן ביום 17.6.07 (להלן: **אוחנה**); ע"פ 3372/11 **קצב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) ניתן ביום 10.11.11, פסקה 306 לפסק דינה של כבוד המשנה לנשיא השופטת נאור (להלן: **קצב**)). כמו כן, היסוד העובדתי של העבירה הוא רחב וניתן לבצע את העבירה בכל דרך, במעשה או במחדל, אשר גורמים להפרעה בתקינותו של ההליך השיפוטי. בדרך זו העבירה מעניקה הגנה רחבה לערך המוגן של טוהר ההליך השיפוטי ותקינותו (**אוחנה**, שם). לגבי היסוד הנפשי של עבירה זו, נדרשת קיומה של כוונה מיוחדת לפגיעה בהליך המשפטי. כוונה זו פורשה כשאיפה לפגוע בקיומו של ההליך השיפוטי, שאיפה לפגוע במטרתו או בעצם התנהלותו של ההליך השיפוטי או שאיפה לפגוע במהותו או

בתוצאתו של ההליך השיפוטי (אלגד, עמ' 744; קצב, שם).

89. בע"פ 150/88 לושי נ' מדינת ישראל פ"ד מב(2) 650, 658 (להלן: **לושי**) נאמרו הדברים הבאים:

"עבירת עשיית דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי עומדת על רגליה היא, ולחוד מעצם מניעת או הכשלת הליך שיפוטי, ואין הראשונה תלויה בהשגת השניה. אין זאת אלא כאשר המדובר הוא בשיבוש מהלכי משפט, שהיא פגיעה באושיות המשפט, ביקש המחוקק לקבוע עבירה כבר על השלב הראשוני או המוקדם של המעשה, בלי להתנות זאת בשיבוש בפועל."

90. בית המשפט העליון חזר על ההלכה הנ"ל שנקבעה בפסק דין **לושי**, גם בפסק דין **קצב** (שם). באשר לרכיב הנסיבתי שביסוד העובדתי של העבירה, המושג "**הליך שיפוטי**" מוגדר אף הוא באופן רחב, ומתפרש לא רק על שלב המשפט גופו, אלא גם על השלב המקדים, שלב החקירה, ועל השלב המאוחר לו, ההוצאה לפועל. כמו כן נפסק כי אין הכרח שההליך השיפוטי יהיה כבר תלוי ועומד בעת ביצוע המעשה, ודי שהנאשם ידע או האמין כי צפוי הליך שיפוטי (אלגד עמ' 744; **אוחנה**, שם).

91. במקרה שבפני, הנאשם הובא לתחנת המשטרה ב-18.6.13 בעקבות אירוע האלימות נגד נ שבאישום הראשון והיה מודע לכך שו מסרה הודעה מפלילה כנגדו בהיותה עדה לאותו אירוע. הנאשם רצה לשפר את מעמדו בחקירה על ידי השפעה על ו, באמצעות מי מילדיו, כי "תבטל את התלונה". כפי שהוסבר בהרחבה בפסקאות 8-18 להכרעת הדין, ביום שלמחרת ב-19.6.13, אחלם, נ ו-ואחידה פנו לתחנת המשטרה בלוד וכל אחת מהן ביקשה "**לבטל את התלונה**". כמו כן, הדבר היווה בסיס להעדר התייבבות לדיונים בבית המשפט ולהיותן עדות עיונות שאינן מעוניינות להעיד כנגד הנאשם. לפיכך, הנני קובע כי מתקיימים מלוא רכיביה של העבירה של שיבוש מהלכי משפט.

92. על כן, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

ז. האישום החמישי

93. באישום החמישי נאמר כדלקמן:

"בתאריך 5.6.12, בבית, על רקע עימות מילולי בין הנאשם לבין ו ז דרש הנאשם כי ו תצא מהבית. בנסיבות אלו, קילל הנאשם את ו ותקף אותה שלא כדין וללא הסכמתה בכך שתפס בחולצתה ודחף אותה בחוזקה אל מחוץ לבית."

94. ו הגיעה לתחנת המשטרה ביום 9.6.12 והגישה תלונה כנגד הנאשם ואשר לפיה ביום האמור, גירש אותה מהבית, קילל אותה, תפס אותה מחולצתה בחוזקה ודחף אותה מחוץ לבית (ת/18 ש' 3 - 5). כמו כן, ציינה שנ הסיעה אותה לביתה של בתה בשם "אימאן" (ודוק, אין לבלבל שם זה עם השם של הבן בשם "א") ואשר מתגוררת ביישוב רהט (ת/18 ש' 8 - 10). ביום שלמחרת, 10.6.12, ו הגיעה בשנית לתחנת לוד וביקשה "לבטל את התלונה" מאחר וילדיהם המשותפים התערבו ועשו שלום בית ביניהם, תוך שהיא מציינת שכל שנאמר בתלונתה מיום 9.6.12 הוא נכון (ת/19 ש' 4 - 8).

95. הנאשם הובא לתחנה ביום 9.6.12 ונחקר אודות האירוע המתואר לעיל. הנאשם הכחיש שתקף את ו או שניסה לגרשה מהבית. יחד עם זאת, אישר ש-ו נסעה לרהט על מנת לבקר את בתם המשותפת וכי נ הסיעה אותה לשם (ת/1, ש' 6 - 16).

96. הנני מעדיף את גרסתה של ו במשטרה, על פני עדותה בבית המשפט שבה סירבה למסור גרסה כלשהי וכן על פני עדותו של הנאשם. להלן נימוקי:

א. התקיימות דרישת החיזוק: הנני קובע כי דרישת החיזוק לאמרות החוץ של ו מצויה במזכר שערכה השוטרת זיו ואשר גבתה את עדותה של ו (ת/18) וכן גם חקרה את הנאשם באותו היום (ת/1). המזכר מתעד שיחה שהתקיימה בין זיו לבין נ ואשר נאמרו בו הדברים הבאים (ת/3):

1. "היום לאחר שגביתי את עדותה של המתלוננת, שוחחתי עם נ שהיתה בתחנה והמתינה לאמה (המתלוננת) במסדרון, ביקשתי ממנה למסור עדות על מה שידוע לה, נ אמרה שהיא לא מעוניינת להתערב בתיק בשום פנים ואופן, הסברתי לה את המהות בכך, בכל אופן נ אמרה שבשלב זה לא מעוניינת להגיש תלונה או עדות בתיק.

2. שאלתי את נ האם היתה עדה למקרה אלימות של אביה כלפי אימה, הנ"ל אמרה שזו שגרת חיים אצלם בבית, שאביה כל הזמן מקלל את אמה ואוחז בחולצתה ומגרש אותה מהבית, לגבי המקרה האחרון, סיפרה לי כי אכן הסיעה את אמה מהבית בלוד לבאר שבע לאחותה הימן.

3. שאלתי אותה האם ראתה מה קרה ביום שלישי האחרון, נ סיפרה כי אכן אביה תפס את אמא בחולצה ודחף אותה. ביקשתי ממנה שוב למסור עדות על כך. נ התעקשה שלא וביקשה שלא לזכ"ד את הדברים הללו ולא לערב את שמה בתיק מחשש לפגוע בכבוד המשפחה. כמו כן אמרה שאם יהיה עוד מקרה אלימות אחד בבית לא תסבול זאת ותגיש

על כך תלונה.

4. לציין כי נ [א]מרה שאין ברשותה טלפון ואין דרך ליצור עימה קשר.

5. המתלוננת ונ בתה מסרו לי כי הן הולכות עכשיו לחברה שלהם ליד התחנה המרכזית בלוד והיו שם עד 22:00 בערך."

המזכר הנ"ל הינו ראיה "**לעצם אמירת הדברים**" על ידי נ לזיו, וזאת כמובן להבדיל מראיה לאמיתות התוכן. יחד עם זאת, די במזכר כדי למלא אחר דרישת "החיזוק" כראיה "מאמתת" לאמרות החוץ של ו אודות האירוע המתואר באישום החמישי. יוזכר, על מנת למלא אחר דרישת ה-"חיזוק", די בראייה "מאמתת" ואין צורך בראיה "מסבכת".

ב. חוסר מהימנות עדותו של הנאשם: בעדותו של הנאשם בבית המשפט סיפר גרסה חדשה לגמרי לעומת זו שמסר במשטרה. הנאשם ציין בעדותו בבית המשפט, כי ל-ו היה נהוג להתערב בדבריו בעת ששוחח בטלפון עם צדדי ג' בנוכחותה. באותו היום, לטענתו, הוא שוחח עם בחורה בטלפון ו-ו התערבה כמנהגה בשיחה והחלה לצעוק בקול על מנת להפריע למהלך השיחה. עם סיום השיחה, התעורר ויכוח במטבח בין ו לבין הנאשם עקב הערותיה בעת ששוחח בטלפון. באותו רגע, ו טיגנה במטבח כרובית בתוך מחבת עם שמן ונופפה בידה מעל המחבת. מתוך חשש שהשמן שבתוך המחבת יישפך על ו, הנאשם החזיק בידה וביקש ממנה להתרחק מהמחבת אך היא התנגדה. לטענתו, ו החליקה והוא אחז בה שלא תיפול על הרצפה (פרוט' מיום 21.9.16 מעמ' 72 ש' 17 - עמ' 74 ש' 14). על פניו, מדובר בעדות כבושה לכל דבר ועניין שלא מצאה ביטוי בגרסתו במשטרה ומכאן מסקנתי בדבר חוסר מהימנות עדותו של הנאשם בבית המשפט.

97. בנסיבות אלה, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ח. סוף דבר

98. לאור כל האמור לעיל, הנני קובע כדלקמן:

א. באישום הראשון, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין ומזכה אותו מהעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ב. באישום השני, הנני מזכה את הנאשם מביצוע עבירה של תקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק

העונשין.

ג. באישום השלישי הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ד. באישום הרביעי, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

ה. באישום החמישי, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ב כסלו תשע"ז, 12 דצמבר 2016, במעמד הצדדים